

MARCSÁK GERGELY

SZÍNHÁZ

Köpenyét a fogasra dobta. Nyakkendőjét kötött. Bezárta rendelőjét és kifelé menet még a bágyadt nővérekre köszönt. Kivette a zsebéből a meghívót. Összegyűrdött.

A színházban épp a főpróbát tartották. Színpad. Vizeslavor. Műanyag kés. Kis pénz, kis díszlet. A színész eljátssza, hogy nem izgul.

Kocsija begördült a parkolóba. „Eszztétikai élményre vágyik”. Előre nem ül, mert a hangfalak megsüketítik. Inkább középtájt, onnan jól lát és a nyugdíjasok sem takarnak.

Elhúzzák a függönyt. Színpad, vizeztál, konyhakés. A színész szóltanul bejön, törökülésben a vizeztál felé görnyed. Felvágja az ereit és kézfejét a langyos vízbe eresztli. Nyög, aztán eldől. Csend és döbbenet. Érkezik egy SMS. Susogás: – Mondtam, hogy vedd le a hangot. Valaki elkezd tapsolni. Aztán az egész nézőtér tapsol. Vastaps. Álló taps, ujjongás.

Felszalad a színpadra. Rutinosan pulzust keres. – Meghalt! Meghalt! Őt is megtapsolják.

Egy producer a színiigazgatónak épp turnét ajánl. Elfogadja. Végül is elég nagy a társulat.

